

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa vocationem Magorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

lent; quàm etiam ideo occultabat. Quamvis ergo facile posset se his annis abscondere in cælo, maluit tamen peregrinationis incommoda subire in terra; maximè cum suâ præsentia sanctificanda esset Ægyptus, tot olim Sanctis abundantura. Ita semper è malis Dominus colligit bona, illa in instrumenta donorum suorum vertendo pro mundo: mundus non fert vitam ipsius, ideo ab infantia quærit eum occidere, nec cessat eum persequi usque ad ultimum, adeò, ut cum aliquid ab eo Dominus vellet accipere solatii, ipse felle & aceto illum expediat. Talis est mundus, cui servimus, & propter quem interimus. O cæcitas!

Dèò servandum ab infantia.
Thren. 3.
v. 27.
Cantic. 7.
v. 13.
Psal. 38.
v. 10.

X. Clarè probat hic exemplo suo Christus, rectè dictum esse à Propheta, quòd bonum sit homini, si portaverit jugum ab adolescentia sua, quia sufferet omnia tranquillè & cum patientia, quippe à rebus terrenis elevatus in considerationem cælestium. Ideo Sponsa dixit: *Omnia poma, & nova & vetera, dilecte mi, servavi tibi*: & David, *Fortitudinem meam ad te custodiam*: non exspectando, donec per ætatem deficiat. Vera sapientia docet locupletare vitam multis meritis in exercitio virtutum, & laboribus exantlatis amore DEI. Valde autem grave est, ut juventus male assueta desinat in bonam senectam.

XI. Noluit verò Christus ire in exilium, nisi priùs in templo oblatus fuisset patri æterno, & benedictionem accepisset ab eo: sic & nos debemus cum Christo sistere ad obediendum Patri æterno totòsque offerre nos ipsi.

EXERCITIUM

Circa Vocationem Magorum.

I.

Deus est major spes nostra.

ERigam spes meas, ac desideria mea in te, Deus meus, ac Dominus meus, clara lux mea, splendor, & unicum lumen tenentium mearum, quia in te habeo, quidquid possum desiderare certumque & perfectum remedium omnium necessitatum mearum. Non potest spes mea comprehendere immensam multitudinem bonorum, quæ à te possum sperare. Multum sperat, sed hoc multum non intelligit: Totum sperat, sed assequi non potest, qui

fit hoc Totum. Sperat res supernas & infinitas, sed longè abest à cognitione immensitatis bonorum tuorum. Major es, DEUS animæ meæ, quàm fit totum hoc Multum: ditior es, quàm Totum, incomprehensibilior quàm Infinitum; quando me extendo ad multum cogitandum de te, reperio te sine comparatione majorem, quàm fit tota magnitudo, multitudo, & immensitas, quam de te imaginor. Ergo, Theſaure mi superne & infinite, nolo scire, quantus sis, quia non possum: audeo tamen desiderare ac sperare hanc abyssum æternorum bonorum, & magnitudinum incomprehensibilium! Satis est mihi, Domine, credere, quòd quantuscunque sis, meus sis & ego sum creatura & servus istius Majestatis & Magnitudinis. O si absorbeatur hoc nihilum quod ego sum, in hac abyssu tuæ infinitæ Essentiæ! O si hæc cæcitas mea submergatur in hoc splendore infinitæ lucis tuæ! O si mea ignorantia suffocetur in hoc pelago æternæ sapientiæ tuæ! Mors mea in hac vita vitali, tepiditas mea in sempiterno incendio amoris, & quidquid ego sum, & non sum, in hoc toto, quod tu es, ô DEUS meus, & omne Bonum meum! in te finem habebunt meæ miseriæ, lucem meæ tenebræ, emendationem infelices imperfectiones & culpæ. In te mundabor, sanabor, instruar, ducar, ut possim comparere coram te.

II, Facile erat, mi Domine, venire ad te, nisi me culpæ *Dei est nos ad se perdu- cere.* meæ separassent à te. Sed ego ex una parte me retraxi, & tu ex altera, tam es immensus, tam purus & sanctus, tam sublimis, ac tam divinus, ut, nisi tu me asportes, non possim venire ad te: sicut ipse dixisti: Neminem posse venire ad te, nisi Pater tuus traxerit eum. Quomodo ergo te potero videre in tenebris meis sine lumine tuo? Quomodo poterit te amare tepiditas mea, sine igne amoris tui? quomodo possum ex profunditate mea venire ad te, nisi magnitudo tua me sublevet? & nihilum quid poterit sine eo, qui fontem habet omnis Esse? Trahe me, Domine ad te, quandoquidem ideo in terram venisti. Vidisti me errare, & venisti me reducere in bonam viam. Vidisti me perire, & venisti me salvare. Vidisti me fugere, & venisti me trahere: vidisti me non posse venire ad te sine te, & descendisti me quærere. O mi Salvator, ô mi bone Pastor, ô mi sapientissime Gubernator, ô mi Reparator dilectissime!

Ego sum ille egenus, ille improbus, ille destitutus omni bono, ille languidus ad omnia, ille totus convulneratus peccatis, ille vinctus omni malorum genere, & super hæc omnia non agnosco meum statum miserabilem, nec sentio meam necessitatem, & incedo in vanitatibus ac mendaciis, semperque in meo luto volutor. Et tu, DEUS meus, totus occupatus in me, totus incensus amore hujus animæ peccatricis: omnes cogitationes tuæ versantur in quærendis inventionibus me vocandi, illuminandi, ac trahendi ad te. Vix natus in mundum vocasti pauperes Pastores, & misisti stellam Magis in Orientem. Noluisti vel uno puncto temporis esse in terra sine me, ut caperes me supersubstantiali tua pulchritudine, ut me ditares bonis supernis, ut teneres me semper in tua societate, vita, divitiis, & gloria infinita; ut non quiescas, donec me habeas tecum.

DEVS grati-
tiam suam nos
prævenit.

III. Non expectas, ut ego prior te amen, desiderem, & quæram: non expectas, ut ego prior tibi serviam, & aliquid apud te merear; neque curas quidquam invenire in me, sed quia scis nihil te inventurum boni, quod à me proveniat, ex te suppeditas omnia, me excitando ad consentiendum & cooperandum bono, ad quod mihi præbes auxilia potentissima. Me amas ex gratia, ac trahis sine violentia: petis hoc tantum, ut te recipiam, ac sinam me duci ad te. O si hæc surditas mea te audiat! ô si in amando saltem sim secundus, posteaquam primus non sum! ô si me sinam trahi, posteaquam re-apse non quæro! si te sinerem agere, si annuerem ea, quæ petis à me, quàm tu faceres me conformem desiderio tuo, ac talem, in quo delectari possent purissimi oculi tui! Tu, lux divina, per materialem lucidumque cometam movisti animos Magorum, ac divino lumine tuo docuisti eos intus te quærere: sed præsentiam tuam, quantumvis amictu tenuibus membris, vilibus pannis involutam, in paupere domo, docuisti eos omnia, ut sic te agnoscerent & adorarent, ut DEUM ac Dominum suum. Ibi deposuerunt humiles cogitationes de rebus, ibi erexerunt sua desideria, ibi totum amorem suum transtulerunt in te, ibi subjecerunt spiritum & libertatem suam tuæ legi & obsequio, ibi te apprehenderunt pro cælesti suo thesauro, & tu cœpisti in

illu

illis tanquam in primitiis, possessionem omnium animarum, quas veneras quærere in terra. Tu, mi Domine, vocâsti eos, tu duxisti, tu docuisti eos tua arcana, tu implesti omnia desideria; exhilarâsti spiritum, tranquillâsti corda eorum.

IV. O Utinam possem gratus tibi esse, Deus meus, pro favoribus: quos exhibes nobis, quando minimè promeremur, aut cogitamus! quoties fit, ut per stellam bonæ inspirationis voces animam, ipsâque tacta unâ scintillâ tui amoris accedat ad te? Jam te invenit, jam te amittit: aliquando te tenet, aliquando coram ipsa dispares: jam videtur tibi placere, jam repellis eam à te, & in hac varietate jam hanc, jam aliam viam ingreditur, cogitans se tandem perventuram ad tui conspectum: & sicuti parum scit, ambulat in obscuro, ac frustratur, quia nescit ambulare; te desiderat, & nescit desiderare; amat, & nescit amare, nec verâ viam invenire. Et sic desperat de se ipsâ, & non cessat sperare in te: quia, quamvis velit, nescit tamen id exequi. O mi Deus oculi tui vident istam confusionem, & tu dissimulas usque ad illam felicem horam, quâ anima fessa sibi prorsus diffidat: tunc aperis ei oculos, ut videat viam veræ pacis ac vitæ. Ibi te videt sibi proximum; videt, quàm fuisset facile pervenire ad te. Videt, nescio quo modo, sine dubitatione, se vocari à te; doces eam subitò sine voce; & illa corpus, quamvis adhuc sibi sociatum, relinquit post se. Nescit anima se moveri, & semper procedit, & accedit ad te; habet te secum & quærit, & quantò magis quærit, tantò minùs te invenit. Si jubeas eam ingredi, paret; & si jubeas egredi, non discedit à te. Videt, nec ipsa scit quid; audit & nescit quid: solùm hoc scit, quis sit ille, quem audit. Et quia ille, quem videt non est res corporea: ille, quem audit, loquitur sine voce, amat, & amat, & semper amat magis magisque: & cùm videat, audiâtque tanquam peregrina à cælo, non potest dici verbis humanis id, quod amor, à te solet accipere etiam in hoc exilio. O mi Iesu, ô pufio animæ meæ, Rex meus, ac Deus meus, qualis est illa hora, qualis lux illa, qualis communicatio bonorum est illa? quale sit hoc donum tu scis, & scit etiam creatura tua, quæ accipit: sique esset fidelis nec recederet à tua consuetudine, conservans donum, quod accepit, re-

nunciando aliis omnibus, quæ hoc non sunt, esset felicissima; quantumvis tamen multum id sit, quod accipit in illa hora, non plus habet, quàm exiguam stillam infiniti maris bonorum, quæ olim daturus es illi.

Homo miser sine Deo.

V. O Anima animæ meæ, quid habet anima, quid boni habet, si tecum non sit? O vita vitæ meæ, quid est vita? quomodo vivit, si tecum non vivat? potestne cor meum habere te totum in toto, te solum in te solo, ac te solo gaudere? potestne dilatari & extendi in te, quantum vult, & tamen plenum esse miseriarum extra te? potestne creatura tua oblivisci suæ vilitatis, & requiescere in brachiis tuis & tamen à te discedere? Excavat terram, ut talpa; fodit, ut vermis, & in telis araneorum occupatur, quisquis procul à bonis, quæ tu animabus piis largiris, suas cogitationes habet ac sensus. O Amor Divine, qui potes ac desideras hæc dare omnibus, ideoque tot genera escarum ex te facis, quis tecum agit, quem non totum inflammes? & quis impedit, ne agas: quod cupis? quis disturbat hoc, quod moliris tanto conatu? Imple, Domine, omnia stellis, si debeamus ab his perducì ad te: inunda omnia exercitu Angelorum, si debeamus ab ipsis deduci ad te. Mi bone Iesu, ego despicio, nec scio quid loquar. Nascere tu; in his terrenis cordibus, & appare his cæcis spiritibus; ostende pulchritudinem tuam his animabus errantibus? solve ignem tui amoris, ut spargatur per omnes, & sic eas perducas ad te. Quid mihi prodest libertas arbitrii, si ita malè id occupem, ut te per ipsum non quæram? Nescio loqui, Deus meus; loquatur Amor tuus, & cum eo loquatur mea necessitas, & misericordia tua. Interveniatur Gratia tua, & Bonitas tua, intelligamus nos mutuo, consentiamus & faciamus fœdus perpetuum. Vive tu semper in me, & vivam ego semper in te, propter te, & in tuo servitio.

Dolor de lapsa rena.

VI. O infelix anima peccatrix, quæ semel recipit lucem, ac postea redit in suas tenebras; recipit ignem amoris, ac postea redit ad frigus; accipit veniam, ac postea ad peccata revertitur; fuit elevata ad interiora tuæ suavitatis, & opulentiae; capta tuâ pulchritudine, redit ad oblivionem, & exit inde, quò intraverat; sicut animal immundum revertitur ad volutabrum luti, & ut canis

nis

nis ad vomitum ! Deplorabo coram te, Deus meus ruïnam hanc infelicem ac miserabilem: amplectar sanctos pedes tuos, ac debilitatem, quam in te suscepisti pro meo remedio. Meritò me tradis inimicis meis, vitiis & pravis inclinationibus meis, & justè permittis me flagellari & confundi ab eis, posteaquam admissus in cellaria tuæ dulcedinis, redivi ad bibendum aquas turbidas, ac plenas veneno: & quia nolui manere in domo tua, meritò mendicabundus domos alienas oberro, in quibus nihil boni sum reperurus, & quia refugi suaves tuos amplexus, meritò nunc jaceo sub pedibus pravorum meorum affectuum, & vilitatum: quia infidelis in servando, quod mihi dedisti, jure mihi jam negas, quod peto: clamo, & non andis me: voco te, & non respondes. Nihilominus, Domine, cum hac tota perfidia mea, manes fidelis amicus meus, & amans Pastor hujus ovis errantis. Nondum misisti me ad inferos, nondum tradidisti in manus dæmonum, nondum condemnasti me, ut semper sim separatus à te, neque me deseruisti omnino; pro quo tibi infinitas gratias ago. Non supplico jam pro gratiis paternis, quas exhibes servis tuis fidelibus. Id oro, Domine, ne è domo tua ejicias me: recipe me in societatem tuorum: da mihi lacrimas, quæ sint mihi pro pane diu noctûque, donec invenias in me puritatem, quam petis, & ego denuo revertar ad videntem faciem tuam, ac pulchritudinem tuam, & tu amanter dicas animæ meæ: *Salus tua ego sum*, fortitudo tua & constantia tua: quia humiliata sibi que diffidens denuo quæret te, & tu glorificaberis lucro hominis perditum, illuminatione voluntariè cæci, & recuperatione ejus, qui merebatur expelli.

VII. Ego verò qualis qualis sum, prosterno me coram Divina tua Majestate, abscondita in hac infantia, & una cum sanctis istis Regibus tibi trado in servum perpetuum, ut una cum eis me recipias. Ego, Domine, pauper sum; nec aurum, nec thus, nec myrrham habeo, quam offeram tibi, tanquam Deo Homini, & Mortali, qualis amore mei es: sed quidquid mihi dedisti & quidquid tu es, offero tibi. Offero tibi pro peccatis meis dolorem de ipsis, quia cupio te non amplius offendere, & plurimum doleo, quòd te offenderim. Offero confessionem cordis & oris mei, sentiens,

*Oblatio
sui.*

riens, me ictum à viperis peccatorum meorum, quæ commisi; quia me separavi à te, verâ Salute animæ meæ. Offero voluntatem tibi satisfaciendi, vel ut tu de me satisfacias tibi, ut subjectus tuæ divinæ voluntati tibi possim placere. Offero tibi tres facultates animæ meæ, quas mihi dedisti: intellectum meum, ut illumines eum cognitione tuâ, ac purissima veritate tua: Memoriam, ut impleas eam te ipso, & purges ab omni cogitatione & imaginatione aliena à te. Voluntatem, ut eam tuo amore purifices, egoque totâ illâ te amem. Offero tibi tres virtutes, quas in baptismo mihi dedisti: Fidem, quâ me dilato ad omnia bona, quæ possum desiderare à te, credo & adoro pro unico DEO meo, Domino, Creatore, Redemptore ac Bono meo: Spem, quâ me dilato ad omnia bona, quæ possum desiderare à te: Charitatem, quâ desidero tecum uniri amore perpetuo. Offero tibi, bone JESU, quicquid tibi gratum est, & quicquid tu es propter me. Sanctissimum Corpus, purissimam animam tuam, ac Deitatem tuam, in qua sunt omnia bona & omnis sapientia. Offero me Patri tuo per pretiosum sanguinem tuum: Tibi per viscera misericordiæ & amorem, quo te Pater misit in terram. Offero me etiam Spiritui sancto, quia est amor infinitus, qui ardet semper in te, & in Patre æterno. Rogo te, Domine, ut sicut accepisti munera Magorum unâ cum cordibus eorum, & illuminasti eos tui cognitione, & fecisti ne redirent ad Herodem, inimicum tuum; ita me illumines, ô Lux divina; ac dirigas me. Veritas suprema; & resuscites me, Vita mea! Separa me ab omni eo, quod displicet tibi: non ducas extra domum tuam: non propellas me à divinis tuis pedibus. Hic, hic, hic, ô bone JESU, est totum bonum meum: hic in pace, & in temetipso dormiam, & requiescam.

VIII. O Mater Virginea, ô Virgo perpetua, Mater sanctissima, plena his divinis thesauris, qui sunt reclusi in hoc Domino, ac Patrona eorum; fac, oro, participem istum pauperulum, non dico auri, thuris, & myrrhæ, sed opum cælestium, quarum es Thesauraria; ut habeam tuo munere, quod offeram huic Domino, & quod ei sit gratum, ut & me recipiat, & capiat suo amore. O curia cælestis, quæ aditas & semper adoras hunc Regem supremum

mum, eique semper places; quid potes unquam petere, quod negetur, posteaquam vides clarè ipsum id velle dare, suis miseris exulibus? Impetrate mihi à sua divina Majestate, ne differat miserationes suas, & me trahat ad se, ut in vestra Societate ipsi assistam, Amen.

Oblatio Christi in Templo inter brachia Simeonis.

I.

QVADRAGESIMO die à partu Virgineo, voluit Christus, ut sua sanctissima mater duas Leges impleret: quibus non tenebatur: una, ne intraret in Templum, nisi diebus illis peractis, quibus mulier, quæ peperisset masculum, habebatur immunda, & offerret pro sui purificatione Agnum ac Turturem, si dives esset; vel si pauper duos Turtures aut Columbas. Sed Lex ipsa Mosaica eam absolvebat, cum expressè loqueretur de his, quæ genuissent operâ viri. Virgo autem conceperat de Spiritu sancto, sed ut vera Imitatrix Filii DEI, ac Domini sui, gloriosius putavit ei similem esse in humilitate, quàm credi Virginem, quod mundo erat ignotum: posteaquam suis oculis vidit ejus Majestatem divinam in omnibus ita humiliatum, ut haberet similitudinem peccatoris sine peccato: pluris enim fecit ejus esse ancillam & imitatricem, quàm Matrem. Altera Lex erat, ut omnis masculus primogenitus post 40. dies offerretur ac dedicaretur servitio DEI in Templo; ac si de tribu Levi, quæ erat Sacerdotalis, fuisset, semper in Templo serviret: à quo liberabatur, si esset ex alia tribu, redemptus certâ monetâ argenteâ. Sed & hac lege Christus non tenebatur, quia erat natus è Virgine, de quali partu lex lata non erat.

II. Oblatio ista facta est, velut à pauperibus: licet enim Reges Virgini reliquerint aurum, thus, & myrrham; tamen omnia mox distribuit in pauperes, ne discederet à sancta paupertate, quam Filius DEI volebat sequi, ac docere in terra. Et si fortè Mater DEI adhuc aliquid habuit ex illis muneribus, quo Agnum posset emere, & integrè satisfaceret Legi, dedit tamen Agnum

M

DEI

*Presentatio
Christi,*

*B. Virginis
humilitas,*

*& amor
paupertatis.*